

КАРИНИ СЪ НЕБЕ И ЗЕМЯ

Пролѣтъ е вече. Небето се избистрюва: то става синьо, а презъ зимата бѣше бѣло или сиво, намусено и студено. Побожда крѣпка зелена трева, по полето потичатъ ручей отъ снѣга, що се топи въ подножието на планинитѣ.

— да сѣкатъ дърва или ловятъ риба. Но когато се изписва пейзажъ, хората и животнитѣ сж малки: главно е небето и земята; въ тѣхъ човѣкътъ и животнитѣ се губятъ — дори дърветата сж по-голѣми отъ тѣхъ.

Мжчно е да се изпише художественъ

Живописцитѣ излизатъ на полето или отиватъ въ гората да рисуватъ. На картинитѣ имъ, изписани съ водни или блажни багри, се вижда ясно или облачно небе, далечни планини и земя: поле, гора, река или къщи съ пжтъ, който кърши надалечъ край живѣлицата. Такива картини се казватъ *пейзажи (изгледи)*. Всѣки живописецъ е майсторъ на особенъ видъ пейзажъ: едни изписватъ море, други — гора, трети — поле, четвърти — село или градъ съ къщитѣ, улицитѣ и площадитѣ, а понѣкога и хора, които отиватъ на нѣкжде или вършатъ нѣкаква работа. На нѣкои пейзажи виждаме да пасатъ крави или да пладнуватъ овце, на други — хора да жънатъ, косятъ или оратъ, на трети

пейзажъ. Живописецътъ трѣбва да е голѣмъ майсторъ, та — като гледаме картината му — да ни се стори, че виждаме наистина небе и земя. Такъвъ майсторъ билъ холандецътъ Якобъ ванъ Рюиздалъ. Отъ него е пейзажътъ Вѣтърна мелница. Ако се вгледаме, ще видимъ три пребрадени жени, че вървятъ по пжтя, а надъ насипа мже работятъ. Но хората сж много дребни всрѣдъ голѣмата природа. Величествено се издига крилатата мелница надъ храсте и дървеса, отвъде стърчатъ замъци и къщи, които бледнѣятъ въ далечината. По вълнитѣ плуватъ кораби: хората, що седятъ подъ бѣлитѣ платна, сж дребни като мухи, защото сж далече. Колкото сж по-надалекъ отъ очитѣ ни предметитѣ, толкова